

У горох
В чотирйох
У-иочи ходила;
У-иочи,
Ходячи,
Намисто згубила.

Настя.

Та годї вам вже з тим намистом! Ішли б швидче до отця Хоми, та порадили ся. От що!

Сотник.

Правда, правда, моя квіточко! Побіжу ж я швидейко, а ти тут, моя любко, погуляй собі тихеийко! Та завітчай ся! Та не жди мене, бо бути має, що я остаю ся і на вечерню. (Цілує її і йде.)

Настя.

Добре, добре. Не ждати-му.
Не ждати-му, не ждати-му,
У свитини вдягати-мусь,
У намисто уберу ся,
Догаляти-му Петруся.

Обіймемось, поцілуємось, поберемо ся за ручеиьки, та й підем у-двох собі аж у Київ. Треба завітчать ся, може в остатній раз; бо він казав, що у Броварях і повічаємо ся.

(Квітчаєть-ся і співає.)

„Ой піду я не берегом-лугом,
Зострію ся з несуженим другом.
Здоров, здоров, несужений друже!
Любили ся ми з тобою дуже;
Любили ся, та не побрали ся,
Тільки жалю серцю набрали ся.”

Отсе нагадала яку! Цур їй, яка погаїла! Побіжу лиш швидче. Оставляйте ся здорові, мої високі тополі і хрещатий мій барвіночку! (Виходить.)

(VI.)

Іде до дому у иочи
П'яний сотиик, а йдучи
Собі веселий розмовляє: